

ся като да бѣше силна и страшна буря. Страхъ и беспокойствіе мя обзехъ въ сѣщото врѣме и душевно и тѣлесно, и обладанъ отъ тежкѣ тѣгѣ помолихъ ся Богу и обѣщахъ ся щомъ ся избави́хъ отъ туй прѣмеждіе, да ся завърна́ като блудныйтъ сынъ при родителитъ си, и да бѣдѣ за напредъ покоренъ вече на разумныйтъ имъ съвѣты.

Но на другыйтъ день щомъ сѣкнахъ вѣтрътъ и ся утиши морето, кроежитъ ми ся промѣнихъ, и азъ пакъ хванѣхъ да слѣдвамъ обыкновенныйтъ животъ на ладіеритъ!— да ямъ, да пий и да ся веселя́ съ тѣхъ, като забравихъ прѣминѣлото прѣмеждіе, и обѣщаніята си къмъ Бога и удушихъ въ мене си гласътъ на съвѣсть-та си; — Но Божій промыслъ ми приготвялъ новъ урокъ, защото въ шестыйтъ день на плуваніето ни, като стигнахмы близу до краебрѣжіята на Ярмутъ, прѣтеглихмы единъ не помалкъ отъ прѣвнѣтъ буріъ, страхуваніето отъ който докара ми пакъ вситъ по-на-